

Истина е че дѣлата на дѣцата иматъ по нѣкога по голѣма важностъ: напримѣръ, известната кражба на кърпичката за която Ж. Ж. Руссо ни разказва въ *Исповѣдитѣ* си, и за която той направи да се обвини една бѣдна слугиня. Това е наистина гнусно, и твърдѣ лошо прѣдсказва за бждживето. Но Ж. Ж. Руссо ни казва самъ че той едвамъ е ималъ дѣтинство; и не трѣбва да сѣдимъ за дѣтинството въобщѣ съ нѣкои необикновенни личности въ лошо или добро, нито съ нѣкои уединени дѣла.

Казахме вече че дѣтинството, въобщѣ, не знае какво нѣщо е зло, но не че е свободно отъ всѣкакви погрѣшки. Трѣбва да отличимъ тука два вида погрѣшки: погрѣшките които сѣ естествени на дѣтето, и погрѣшките които не принадлежатъ на дѣтинството, но които дохождатъ отъ едно злѣ разбрано възпитание, или отъ едно твърдѣ благоприятствено естествено расположение. Първите не отниматъ хубостъта на дѣтинството: трѣбва, безсѣмнѣнис, да се стараемъ да имъ противостоимъ, но по нѣкога *необходимо* е да ги търпимъ. Другите иджатъ често подъ булото на благостъта: тѣхъ трѣбва най вече да отстраняваме или искореняваме. Има исключения гдѣто тия пороци у нѣкои дѣца се виждагъ естествени; но тѣй като, въ повечето случаи, ние сме които заемаме пороците на дѣтинството, отъ насъ зависи да ги отстраняваме.

Не трѣбва всякога да считаме за най важни ония недостатѣци които сѣ намъ най неприятни. Едно нечисто дѣте ни огорчава и има защо; но ако размислимъ добрѣ, ще